

Nižší soudy uznaly podle žaloby, již se domáhala nezl. žalobkyně, narozená v Německu a říšskoněmecká státní příslušnice, s matkou, taktéž německou státní příslušnicí, v Německu trvale bydlící, proti žalovanému čsl. státnímu příslušníku uznání otcovství a placení výživného. Spor byl řešen podle práva v Německu platného.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Otázka, zda soud měl z úřední moci přihlédnouti k námitce plurium concubentium (více souložníků), není otázkou práva hmotného, nýbrž procesního. Předpisy zákonů procesních jako předpisy práva donucovacího mají v tuzemsku výlučnou platnost bez rozdílu, zda jde o zdejší nebo cizí státní příslušníky. Ustanovení §§ 34 až 37 obč. z. platí jen pro právo hmotné, nikoliv pro právo procesní (Sb. n. s. 3714, 4541, 12729), platí proto pro projednání tohoto sporu zdejší civilní řád soudní a nesměl proto odvolací soud k námitce přihlédnouti, poněvadž nebyla žalovaným v řízení v první stolici včas uplatněna ani přímo, ani nepřímo a jde o novotu v odvolacím řízení nepřípustnou (§§ 482, odst. 1, 513 c. ř. s.).

Čís. 15353.

K pojmu »dluhů patřících ke jmění« ve smyslu § 1409 obč. zák.

Přejímatel jmění neručí nemanželskému dítěti za závazek zcizitelův plnění tomuto dítěti výživné.

(Rozh. ze dne 14. srpna 1936, Rv I 1888/36.)

Otec žalobcův Josef P. st. postoupil svému synovi, žalovanému Josefu P. ml., celý svůj majetek za částku 66.700 Kč, kterážto částka byla vyrovnána tím, že žalovaný přejal dluhy svého otce ve stejné výši. Opíraje se o předpis § 187 III. díl. nov. domáhá se žalobce na žalovaném jako přejímateli jmění nemanželského otce žalobcova placení výživného. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o řešení otázky, zda lze návrh žalobcův proti žalovanému vyzovati z ustanovení § 1409 obč. zák., jehož se žalobce v první stolici výslovně a jedině dovolával. Odvolací soud odpověděl na tuto otázku správně záporně uznáv, že tu jde o dluh zcizitelův s jměním nebo podnikem na žalovaného převedený nikterak nesouvisící. Podmínkou, aby nastalo ručení podle § 1409 obč. zák., je, aby dluh patřil ke jmění nebo podniku. To plyne z výslovného znění zákona a stálá judikatura nejvyššího soudu se podle této zásady řídí ve shodě s důvodovou zprávou

k § 186 třetí dílčí novely k obč. zák. (viz na př. rozh. Sb. n. s. č. 11149, 3389 a j.). Neručí tedy přejímatel za všechny dluhy zcizitelovy a neručí zejména za dluhy s převzatým podnikem nebo jměním nesouvisící. Taková souvislost a takový vztah závazku k podniku nebo ke jmění není tu v souzeném případě již proto, že jde o závazek Josefa P-ého staršího, zakládající se na § 166 obč. zák. Při takových závazcích není takový vztah, jaký má na mysli ustanovení § 1409 obč. zák., ani myslitelný a nepadají proto takové závazky v rámec tohoto ustanovení, jehož účelem jest zřejmě chrániti věřitele uzavírající právní jednání (zpravidla obchodního rázu) v důvěře, že je tu jisté jmění zaručující plnění i pro případ, že tato záruka přejde do jiných rukou. Není-li tu však zmíněné souvislosti dluhu s postoupeným jměním, nelze žalobní nárok dovozovati z řečeného ustanovení zákona a netřeba se obíratí ostatními dovolacími vývody, uplatňujícími dovolací důvody čis. 2 a 3 § 503 c. ř. s.

Čís. 15354.

V návrhu na povolení exekuce zabavením nároku povinného proti dobrovolnému dobročinnému (podpůrnému) spolku z důvodu jeho členství u tohoto spolku jest hledíc k ustanovení § 290 čis. 1 ex. ř. odůvodniti a po případě i osvědčiti, že nejde o podporu nezabavitelnou podle uvedeného zákonného předpisu.

(Rozh. ze dne 21. srpna 1936, R I 919/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhající věřitelce exekuci zabavením práva příslušejícího povinnému proti poddlužníku spolku »Wohlfahrtsverein P.« podle určitých předpisů stanov a jednacího řádu, zejména na vyplacení podpory 6.000 Kč. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 54 čis. 3 ex. ř. jest nutno, aby vymáhající věřitel uvedl v exekučním návrhu vše, co jest podle povahy případu důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. Soud potřebuje tyto údaje proto, aby mohl posouditi nejen zabavitelnost práva, nýbrž také vhodnost navržených exekučních prostředků a tvrzené podstatné okolnosti musí býti také dle § 55, odst. 2 ex. ř., je-li toho třeba, prokázány (srv. rozh. 11274, 11678 a 12368 Sb. n. s.). Vymáhající věřitel však v exekučním návrhu uvedl pouze, že povinné straně přísluší proti poddlužníku podle určitých ustanovení stanov a jednacího řádu práva, jichž zabavení se dožaduje, nepředložil ani stanovy, ani jednací řád a neudal, o jaká práva podrobněji a konkrétně jde, a o tvrzené podpoře neuvedl podrobněji, o jakou podporu jde, aby se mohlo posouditi, zda se na ni nevztahuje ustanovení § 290 č. 1 ex. ř. Nevyhovuje proto úprava exekučního návrhu předpisu § 54 č. 3 ex. ř.